

Wat heeft de boodschap van het boek 'Jezus in ons' mij gedaan?

Jarenlang was ik een bewuste en actieve christen. Zo ben ik 3 jaar in het buitenland geweest met een zendingsorganisatie, ben ik jaren diaken geweest, heb aan evangelisatieacties meegedaan en heb aan de wieg gestaan van een nieuwe gemeente in mijn woonplaats.

Maar toch kon ik makkelijk een 'beetje' zondigen. Iets wat feitelijk niet door de beugel kon liet ik toch toe in mijn leven. Het was net alsof ik onbewust (en soms zelfs bewust) tegen de Heer zei: *'Het is eigenlijk toch niet zo heel erg? U bent er toch al voor gestorven op Golgotha'*. Soms dacht ik: *'laat ik dit eerst maar doen en morgen het contact met Hem voortzetten'*.

Schuld(-gevoel) genoeg, maar ik maakte mezelf wijs dat het niet ernstig was en zo onderhield ik mijn relatie met Jezus. Is het verwonderlijk dat ik in de knoop kwam? Het bleef knagen: is dit nu het echte christen zijn? Ik leefde naar eigen beleving na jaren een leven van nederlagen.

Nu realiseer ik me, dat Jezus IN mij wil zijn, maar dat Hij dat alleen wil als ik ook helemaal voor Hem kies en dus al het verkeerde uit wil sluiten. Hierdoor is het onmogelijk een zonde te accepteren of een dag langer in mijn leven voort te laten bestaan. Niet dat ik nu denk, dat ik geen zonde meer heb of doe; ik ben er juist achter gekomen dat ik veel zondiger ben dan ik eerder dacht! Maar als ik wil dat Hij in mij woont, mag ik simpelweg geen ruimte houden voor zonden. En doordat Hij werkelijk in mij is weet en ervaar ik, dat Hij er ook met zijn kracht is om me te helpen zonden te overwinnen en weg te doen. Het is bijzonder – maar ik ervaar nu de realiteit van het 'niet meer (moedwillig) zondigen' waarover Johannes in zijn brieven schrijft (o.a. 1 Joh 3:6-10). Ik ervaar nu eindelijk hoe dit in zijn werk gaat, terwijl ik mezelf toch als serieus christen zag en dat al 30 jaar lang.

KMM